

מעשה נורא בהשגחה פרטית

אצלנו בחברה מזכי הרבים ידוע, שכל ההצלחה שלנו הוא, כי הרבה פעמים אנחנו מכניסים ביום אחד אפילו מאה וחמישים שעות כדי לגמור את העבודה בתוך זמן קצר, זאת אומרת שחלק מן הפועלים העוסקים בהפצת היהדות עובדים מעת לעת שלם ויותר, [והרבה פעמים רואים אחר כך דברים נפלאים], ואכמ"ל.

וזה מה שקרא עכשיו, עבדנו לסדר הספרים של הערב רב, הרבה אנשים, הרבה שעות, בכל הכוחות כמעט עד כדי חלשות, ובס"ד גדולה שאין להעריך גמרנו העבודה בט"ז בתמוז.

ביום י"ז בתמוז בבוקר אחד מן העסקנים לומד בספר לוח "דבר בעתו", ורואה מה שאתם תראו כעת. ותבינו שאיך שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם בהשגחה פרטית, שהתיקון הזה [המלחמה נגד הערב רב], נעשה בדיוק ביום הזה, ולכן מי שרוצה לזכות למה שרבינו הקדוש בעל חפץ חיים ועוד צדיקים קדושים זכו, [ראה בספר הערב רב חלק ט"ז] יראה ויעשה לזכות לפרסם הספרים האלו. [ראה להלן].

יום הנורא - "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל

בב' אלפים שנת תמ"ט: טעו ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי משה רבינו עליו השלום בושש לרדת מההר, וערבב השטן את העולם בחשך ואפלה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא), ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו', ומשלא שמעו להם – הרגום (תנחומא בהעלותך, י"ד).

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה, ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.), ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוה לפניו" ונתיירא שלא ירצוהו נפש, ויעש ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור' תוספות שאנץ סוטה י"ב).

הנשים לא התפרק, על כן ניתן להם ראש חודש כיום-מועד שלא תעשינה בו מלאכה (אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד במנהגי ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א' בתמוז) – מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי – היום כי

בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים, תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה (מל"ח ט, ט) [ראה מעלה ביום ב' דראש חודש תמוז, על פי ה"מורה נבוכים", (ג, כט) על מנהג עובדי עבודה זרה לבכות בב' תמוז (יחזקאל ח, יד),].

דורשי רשומות היו אומרים: תמו"ז, ראשי תיבות: זמני תשובה ממשמים ובאים, הימים מתקצרים והלילות מתארכים, וכך חשים הכל שהזמן קרב ובא יותר לימים הנוראים (מהיום א' תמוז עוד מאה ימים – יום הכיפורים), ולכן גם זריזים מקדימים ועושים תשובה (בימים אלה הוות דא מרגלא בפומיה בהס"ק בעל אהב"י זצ"ל).

המלחמה נגד רבני הערב רב

מעשה נורא מהחפץ חיים:

וַיַּעֲמַד מֶשֶׁה בְּשַׁעַר הַמִּצֵּה וַיֹּאמֶר ר':
מַלְּי לַהֲלָל י
וַיֵּאָסֶּפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֵוִי: (שמות לב כו)

בספר ליקוטי חפץ חיים דף קס"ח וזה לשונו:

רב אחד ביקר אצל החפץ חיים זצ"ל כשעמד לפניו שאלו החפץ חיים זצ"ל האם הוא כהן או ישראל? השיב לו הרב "ישראל" אני, אמר לו החפץ חיים "אני כהן!" – חזר בעל החפץ חיים ושאלו: היודע אתה מה הנפקא מינה בזה שאני כהן ואתה ישראל? – ומיד השיב בעצמו: לכשיבא משיח צדקינו במהרה בימינו, יעלו כולם לירושלים וכל אחד מישראל יחפוץ להכנס לעזרה ולהקריב קרבנות ולעבוד את עבודת בית המקדש.

כולנו נרוץ אל שערי בית המקדש, וכשיגיע עד השער יעמדו שם שוערים ויבדקו את כל הרוצים להכנס, ואז יפרידו בין שנינו. לי יתנו להכנס פנימה, ואילו אתה תידרוש להישאר בחוץ.

קנאת הנשאים בחוץ תהיה גדולה עד מאוד, שהנה הכהנים יזכו לדבר הנכסף – לעבוד את עבודת הקודש, ולישראלים לא תינתן רשות לעבודה, המשיך החפץ חיים ושאל" היודע אתה מהו הגורם למצב זה? הבה ואספר לך: לפני כשלושת אלפי שנה, עמד משה במדבר וקרא: מי לה' אלי!, אבות אבותי נזדרזו לשמע הקריאה והתייצבו לפני משה, אבות אבותיך לא נענו לקריאה. כשכר על היענותם לקריאה, זכו אבות אבותי במעלת הכהונה. וסיים החפץ חיים את דבריו באמרו: "לשם מה אני מספר לך את כל זה?

היות שלכל איש מישראל יש רגעים בימי חייו, שבהם הוא שומע קול פנימי המכריז ואומר:

מ. י. ל. הא. ל. י?

כאשר תשמע קריאה זו ביום מן הימים מהדהדת בליבך פנימה, חושה, אל תעמוד!!!

אל תחזור על השגיאה של אבותיך! אשר הפסידו לנצח דבר נפלא שיכלו לקבל בקלות, אלו נענו לקריאה. אלא רוצ' מיד לקול הקריאה, לבל תחמיץ את ההזדמנות!!!

לעשות שער

מ. י. ל. הא. ל. י?

ולהכניסו בתחילת כל ספר.